

Слѣдъ това пакъ утихна. Прѣзъ тая нощъ имавме още 2—3 такива ненадѣйни нападения по пѣтя отъ неприятеля. Часа бѣше 3 слѣдъ полунощъ, когато стигнахме единъ километръ близо до селото Борованъ. Тамъ се спрѣхме, понеже видѣхме въ тъмнината прѣдъ насъ нѣщо като окопъ. Помислѣхме си, че черкезитѣ сж се окопали и ни причакватъ. По заповѣдъ на войводата азъ, П. Симеоновъ и още двамина се приближихме пълзешкомъ до онова мѣсто и вмѣсто окопъ, ние видѣхме вече плетъ съ който бѣ оградено селото. Съобщихме това на войводата. Дадѣ се заповѣдъ и дружината навлѣзе. Зората бѣше почнала да се пука. Сосата минаваше прѣзъ село и на другия му край се прѣчупваше къмъ изтокъ. Тамъ на жгѣла бѣ прохълмено и не можеше да се мине. Ботевъ влѣзе съ 40—50 момчета въ селото, а другитѣ останахме на онова мѣсто, откъдѣто разпрѣгнахме една кола и прѣминахме оттатѣкъ сосата. Що направихме десетина крачки нанаврѣдъ отъ лѣва страна на сосата бѣ една малка поляна, на която имаше изпрѣгнати 3—4 коля. Тѣ бѣха български. Прѣдполагаше се да сж ходили на пазаръ въ Вратца. Видѣхме какъ единъ черкезинъ се вмѣкналъ въ една отъ тия коля и обира кждѣ що намѣри. Българитѣ се свили до колята си доло и кротуватъ. Спустнахме се и го хванахме живъ. Гърбоветѣ на ятаганитѣ ни плющѣха по плещитѣ му. Нѣкои отъ другаритѣ ни искаха да го заколимъ, обаче най послѣ се взе рѣшение и го изпратихме въ селото живъ на войводата. Отъ двѣтѣ страни на сосата имаше млада гора, само отъ мешови дървета, а отъ къмъ сѣверъ на тая—друга изсечена, на което мѣсто що се раззеленили издѣнцитѣ отъ дѣнеритѣ на изсеченитѣ дървета. Тѣй, че може да се каже, бѣхме заобиколени съ гора. До като се занимавахъ да разгледвамъ околноститѣ, изведнажъ съзрѣхъ оня сжщия черкезинъ да търчи изъ гората насамъ—нататѣкъ. Другаритѣ го поздравиха съ нѣколко куршума. При изгърмѣването на пушкитѣ